

MUGG, m. 2. II. Ett slags drickskärl af porslin eller stengods, cylinderformigt, utan lock.

MUGGA, f. 1. (fam.) *Liten m.*, liten mager och ful kvinna.

MUGGA, v. n. 1. (fam.) Tugga (om gammalt tandlöst folk).

MUHAMEDAN, se *Mohammedan*.

MULA, f. 1. Bastardäsna, som har en äsna till fader och ett sto till moder.

MULA, v. n. 1. (fam.) Gå och se mulen ut.

MULATT, -ätt, m. 5. (af lat. *Mulus*) Afkomling af en Europé och en svart.

MULBETE, n. 4. 1) Bete för nötboskap och hästar. Brukas mest i lagstil. Vanligen säges Bete. — 2) Jordrymd, begagnad endast till kreatursbete.

MULBÄR, n. 5. (t. *Maulbeere*) Bäret af Mulbärsträdet. — *Ss. M-saft*. [Mullbär.]

MULBÄRSTRÄD, n. 5. (t. *Maulbeerbaum*) Ett trädslag, inhemskt i Asien, af hvars många arter flera odlas i Europa, för silkesodlingen. *Morus. Rött M.*, med små, smakliga bär. *M. rubra. Svart m.*, med svarta, ganska läckra bär. *M. nigra*. Se äfv. *Silkesmulbärsträd*. [Mull —.]

MULE, m. 2. pl. *mular*. 1) Den del af hufvudet på nötkreatur, som innefattar munnen och näsborrarna. — 2) (tekn.) a) Öfversta delen på ett skrufståd. — b) Den del af hanen på ett böslås, hvaruti flintan fasthålls.

MULEN, a. 2. neutr. — *et*. 1) Betäckt, öfverdragen med moln. *M. himmel. M-et väder*, då himmelen är mulen. *Det är m-et*, himmelen är mulen. (Ordspr.) *M. morgon gör en klar dag*, motgång i början har ofta lycka till följd. — *Syn. Moln*betäckt. — 2) (fig.) Dyster till sinnes. — *Syn. Se Trumpan. — Mullenhet*, f. 3.

MULJERA, v. a. 1. (fr. *Mouiller*) *M. l* eller *ll*, uttala dem som lj (i franska språket).

MULKORG, m. 2. Se *Noskorg*.

MULL, f. sing. 1) Fint fördelat jord, stoftjord, vanlig matjord. — 2) Jord i allmänhet. — *Ss. M-hög. -klimp*.

MULLA SIG, v. r. 1) (om småfågel) Göra sig ett läger i mullen. — 2) (fig. fam. skämtvis) Göra sig goda dagar, gona sig.

MULLBÄRSTRÄD, se *Mulbärsträd*.

MULLBÄNK, m. 2. 1) Se *Dripbänk*. — 2) Se *Gräsbänk*. — 3) (fig. fam. skämtv.) Tuggbuss af snus, som lägges frammanför nedra tandraden.

MULLFÖSA, f. 1. Se *Mullplog*.

MULLIG, a. 2. (fam. skämtv.) 1) Säges om en kvinna, som är fet och knubbig. — 2) Rusig. — *Mullighet*, f. 3.

MULLKOL, n. 5. En art Brunkol, stofformigt, lätt, från gulbrunt till svartbrunt. Den finaste delen deraf kallas Umbra.

MULLPLOG, m. 2. Åkerbruksredskap, som nyttjas för jordens jernande.

MULLRA, v. n. 1. Säges om åsken, då hon höres bullra på långt håll. — *Mullrande*, n. 4.

MULLSKOPA, f. 1. Se *Mullplog*.

MULLSORK, m. 2. Se *Mullvad*, 2.

MULLVAD, m. 2. 1) Ett djurslägte af Gnagarnes andra ordning. Talpa. — 2) *Allmän M.*, en art af detta slägte, 5—6 tum lång, svartgrå; gräver gångar under jorden, för att söka sig föda. T. europæa. Kallas äfv. Mullvarp och Mullsork. — *Ss. M-sfälla*.

MULLVADSHÖG, m. 2. Liten jordhög, uppkastad af mullvad vid deras grävande i jorden.

MULLVADSSYRSA, f. 1. Rätvingad insekt, 1½ tum lång, brun, med breda fötter, lika mull-

vadens; gräver sig ned i jorden och uppåter spädare växters rötter. *Gryllotalpa vulgaris*.

MULNA, v. n. o. impers. 1. Blifva mulen (både egentl. o. fig.) *Himmelen m-r. Det m-r.* (Fig.) *Hans ansigte m-de vid denna underreltelse*.

MULOXE, m. 2. pl. — *oxar*. Bastard af äsna och bufelko.

MULTIPEL, multt'p'l, m. 2. pl. *multiplar*. (aritm.) Tal, som jemnt innehåller andra, till ex.: 16 är en m. af 3.

MULTIPLICERA, v. a. 1. (aritm.) Addera ett tal med sig sjelft så många gånger, som ett annat gifvet tal har enheter. *M. 6 med 2. — Multiplicerande*, n. 4. o. *Multiplisering*, f. 2.

MULTIPLIKAND, --- ändd, m. 5. (aritm.) Det tal, som skall multipliceras med ett annat. [— cand.]

MULTIPLIKATION, ---- tshön, f. 3. (aritm.) Förfarande, då man multiplicerar ett tal med ett annat. [— cation.]

MULTIPLIKATIONS-TABELL, ---- tshönstabäll, m. 5. Tabell, som utvisar produkterna af enkla tal, multiplicerade med hvarandra. [— cat —.]

MULTIPLIKATOR, --- kätårr, m. 3. (uttalas i pl. — tórårr) (aritm.) Det tal, hvarmed ett annat multipliceras. [— cator.]

MULTNA, v. n. 1. (af gamla ordet *Mullen*, ruttnad) Genom förruttelse förvandlas till stoft. — *M-d*, part. pret. Till stoft förvandlad. Brukas stundom nästan adjektivt. — *Mullnande*, n. 4.

MULTUM, mulltumm, n. sing. I. (fr. *Molleton*, af lat. *Mollitum*) En sort klädeslikt ylletyg.

MULTUM, mulltumm, n. sing. II. (lat. ord, som betyder: mycket) Säges skämtvis i st. f.: stora ägodelar, förmögenhet, t. ex.: *Han har m.*

MULÄSNA, f. 1. Bastardäsna, hvars far är häst och modern äsna.

MULÄSNEDRIFVARE, m. 5. En, som an-sar muläsnor samt pålastar och pådrifver dem, då de användas till varuforsling.

MUMIE, mummie, m. 3. På de fordna Egyptiernes sätt balsameradt och torkadt lik. *Torr som en m.*, utomordentligt torr och mager.

MUMLA, v. n. 1. 1) Säges om vissa djur, då de låta höra ett doft, oredigt, uthålligt ljud emellan tänderna, t. ex. björnar, 2) (om menniskor) Tala sakta och otydligt emellan tänderna. *M. ell. m. främ* brukas äfven aktivt, t. ex.: *Han m-de något, men jag förstod ej, hvad det var. M. fram en hotelse. — Mumlande*, n. 4.

MUMMA, mümma, f. sing. Ett slags tjockt, sött, mycket födande dricka, som år 1492 uppfanns af *Kristian Munne* i Braunschweig, och efter honom fått sitt namn.

MUMMEL, mumm'l, n. sing. Mumlande.

MUMS, n. sing. (fam.) 1) Mumsande. — 2) Säges om något läckert. *Det var m., det*.

MUMSA, v. n. 1. (af *Mun*; fam.) Röra käftarna, då man tuggar. *M. på ett stycke bröd. — Mumsande*, n. 4.

MUN, munn, m. 2. (i äldre språket och ännu i poesi *Mund*) 1) Den af begge läpparna på en menniska bildade ansigtsdel, jemte den tvärs gående spalt, som visar sig, då läpparne åro tillslutna, och hvilken, då läpparne skiljas åt, blir den yttre öppningen till munhålan. *En stor, liten, vacker, ful m. Taga något i m-nen. Föra mat till m-nen. En m. full*, så mycket som på en gång kan rymmas i munnen. *Öppna, tillsluta m-nen. Med en m., enhålligt.* (Fig.) *Ej öppna m-nen*,